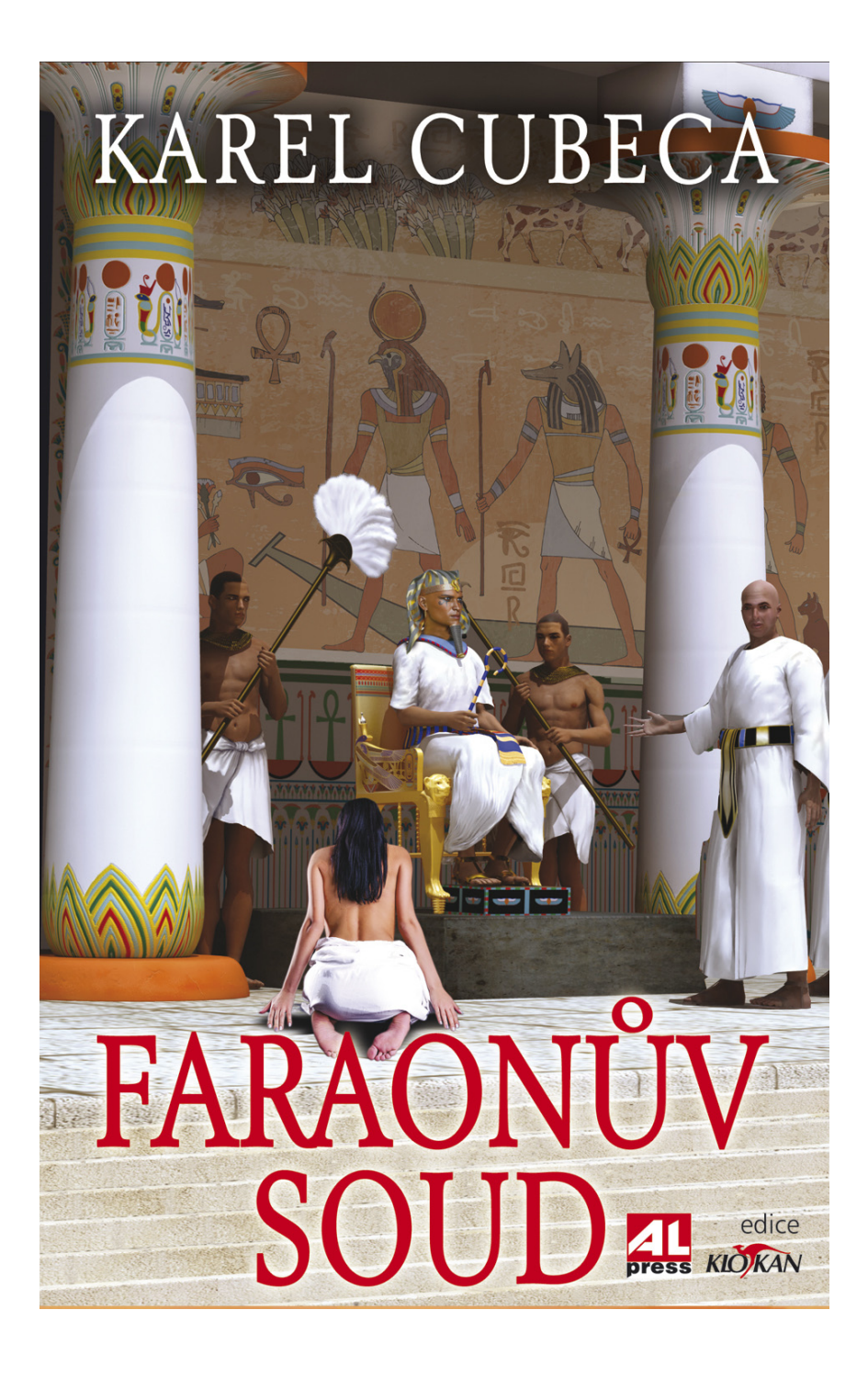


The illustration depicts an ancient Egyptian court scene. A pharaoh, wearing a white kilt and a blue and gold headdress, sits on a golden throne. He is flanked by two attendants: one on the left holding a large white fan, and one on the right holding a long staff. In the foreground, a woman in a white kilt is kneeling on the floor, facing the pharaoh. To the right, a man in a white robe with a black and gold belt stands with his hands outstretched. The background features two large white columns with colorful hieroglyphs and a wall with more hieroglyphs and a large eye symbol. The title 'KAREL CUBECA' is written in white serif font at the top.

KAREL CUBECA

FARAONŮV SOUK

AL
press

edice

KIOKAN



edice
KLO/KAN

KAREL CUBECA

FARAONŮV
SOUD

 edice


Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2017

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2017

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-739-6

HLAVNÍ MÍSTA

A POSTAVY ROMÁNU

Amenhotep III. – egyptský faraon 18. dynastie vládoucí v letech 1388–1351 př. n. l., jeden z nejvýznamnějších panovníků historie, velký stavitel a diplomat. Jeho jedinečný a nikdy nepřekonaný zádušní chrám v Západních Thébách byl mistrovským dílem své doby.

Teje – hlavní velká královská manželka Amenhotepa III., stala se jednou z nejvýznamnějších královen v dějinách Egypta. Měla s manželem syna Thutmose V., který zemřel ještě mladý, Amenhotepa IV. (pozdějšího faraona Achnatona) a čtyři dcery: Sitamun, Éset, Henuttaneb a Nebetiah, z toho první dvě dcery si jejich otec vzal za své vedlejší manželky (incest byl u egyptských královských rodů poměrně častý).

Imhotep (Senmút) – syn vykradače hrobů.

Layla (Cuja) – matka Senmúta.

Nebamon – lékař faraona Amenhotepa III. a hlavní lékař říše, jehož věhlas dalece přesahoval hranice Egypta.

Aj – vrchní hodnostář a písař u královského dvora Amenhotepa III., důvěrník i rádce faraona, bratr hlavní královské manželky Teje.

Akil – starý egyptský mág, bývalý soudce, obhájce Layly.

Manéthon – šlechtic a vysoký státní úředník, správce provincie.

Nebi – provinční soudce, blízký přítel Manéthona a žalobce v procesu s Laylou.

Thabit – vyšetřovatel z královského paláce.

Jahi a Sudi – dva soudci jmenovaní faraonem.

*„Ó, Egypte! Egypte! Byl jsi sídlem božství,
o přítomnost bohů však budeš oloupen.
Nezůstanou z tvého života a náboženství nic než pověsti,
nic než slova napsaná na kameni,
vypravující o tvé poslední zbožnosti.“*

PŘEDMLUVA

Jeden tisíc tři sta šedesát let před tím, než se v judském městčku Betlémě narodil Ježíš Kristus, známý také jako Ježíš Nazaretský, zažíval Egypt klidné období plné hojnosti.

Záplavy na Nilu následující vždy po znovuoobjevení se hvězdy Sirius, na čas mizející z oblohy a vracející se na ni právě v období záplav, přicházely pravidelně a přinášely z dalekých plání Afriky úrodné černé bahno plné živin.

Už od poloviny června se hladina Nilu každoročně začínala zvedat, až se řeka nakonec stávala mohutným tokem rozlévajícím se do širokého údolí kolem. To se měnilo na čas v jezero, z něhož ve formě ostrůvků trčela pouze lidská obydlí, a s nimi vykukovaly nad hladinu tu a tam některé vyvýšeniny.

V měsíci září záplavy dosahovaly svého vrcholu a pak začínala hladina opadávat.

V horkém a suchém vzduchu země nasákla životodárnou tektutinou a v nánosech tmavé zeminy osení vzcházelo tak rychle, až se zdálo, že mladé rostlinky doslova rostou před očima.

Rozlehlé záhony pšenice, ječmene, lnu i zeleniny, dlouhé vinice a sady datlovníků i olivovníků krajinu nesmírně zkrášlovaly a lidé cítili, jak se vůně čerstvé hlíny snoubí s vůněmi všech těch rostlin, které začínaly už za pár týdnů rozkvétat.

Život byl uprostřed té zahrady nejenom pestrý, ale i pozvňášejší, úchvatný a krásný.

Ne však pro každého.

Uprostřed každé lidské společnosti, i té nejspokojenější, se vždy najdou ti, již prožívají své osobní tragédie a svá osobní dramata.

Nejinak tomu bylo i v časech, které jsme zmínili.

Na trůně seděl jeden z nejbohatších a nejúspěšnějších králů všech dob Amenhotep III., egyptský faraon 18. dynastie vládnoucí v letech 1388–1351 před naším letopočtem, jehož otcem byl faraon Thutmose IV. a matkou otcova vedlejší manželka Mute.

Sám se ještě za svého života na jedné z ceremonií prohlásil bohem, přestože faraon byl lidem za boha považován i bez této procedury.

Lid jej však o to víc oslavoval, protože v Egyptě opravdu vládl klid i blahobyt a panování Amenhotepa III. se běžně označovalo jako „vláda Slunce“.

Byl nejenom přemýšlivým a moudrým vládcem, ale též nedostižným stavitelem, který v tisíciletém městě Thébách (dnes nazývaném Luxor), tedy v hlavním městě starověkého Egypta, nechal vystavět na levém břehu Nilu Amon-Reův „jižní harém“, jak se nazýval úchvatný chrámový komplex beroucí svou monumentálností dech.

Svůj palác si Amenhotep III. nechal vybudovat na opačné straně řeky. Chtěl tím zdůraznit vzdálenost mezi náboženskou správou božího prostoru a světa, představovaného na jedné straně kněžími v chrámech (především v Thébách a v Karnaku) a na druhé vládou nad světskou zemí, která se pyšnila dokonale organizovanou státní správou vedenou vezíry, kteří byli „vůlí faraona, jeho ušima i očima“.

Palác byl ústředním místem státní správy a domovem faraona a jeho manželky Teje, ale společně s nimi tu žily i stovky souložnic (mimo jiných i 317 chetitských konkubín, které dostal darem za to, že se oženil s chetitskou princeznou). Přebývali tu i strážci, výše postavení sloužící, řemeslníci, písaři a lidé mnoha dalších profesí.

Palác ovšem začal být příliš přeplněný, a tak se část řemeslníků a sloužících přesunula do vesnice, kterou nechal Amenhotep III. vybudovat nedaleko.

Nesnášel války a konflikty a chytrou sítí diplomatických sňatků a dohod dokázal udržet dlouhá období míru. Dvě vojenská tažení, kterým nemohl zabránit, uskutečnil sice úspěšně, ale s velkou nevolí.

Ačkoli byl úspěšný a obdivovaný a bohové jej obdařili mimořádnou inteligencí i nedostižným rozumem, v jednom k němu byli skoupí: nedostávalo se mu zdraví.

Často jej sužovala nejenom nejružnější onemocnění zubů a dásní, ale jen co se mu vyléčily jedny hnisající vředy, už se mu na celém těle vynořovaly druhé.

Trpěl bolestmi prstů i končetin, které byly důsledkem pokračující artritidy, tedy kloubních zánětů podporovaných metabolickými problémy. Dostával akutní záchvaty dny, které nastupovaly neobyčejně rychle.

Začínalo to bolestí palce u nohy, která postupovala dál a měla za následek velkou citlivost a bolestivost kloubů. Palec mu vždy napuchl, zčervenal a stával se přecitlivělým na dotyk. Kůže se leskle napínala a někdy i praskala. Následně se objevovaly zimnice a zvýšená teplota.

Kvůli svým nemocem Amenhotep III. věnoval zvláštní úctu bohyni Sachmet, lví bohyni války, která ovšem vládla i nemocem a uměla před nimi chránit. Projevoval jí velkou úctu a zasvěcoval některé chrámy – válek byl díky její přízni ušetřen, u nemocí její vliv tak patrný nebyl.

I proto se obklopoval nejlepšími lékaři své doby a žádal je, aby se pokoušeli bojovat s tím, s čím si jeho tělo, i přes přízeň bohyně Sachmet, nevědělo rady.

Půvabná brunetka oblečená do šály a úzkých šatů, které jí splývaly po celém těle až nad kotníky, se i přes vyčerpání a velkou únavu zvědavě rozhlížela kolem sebe.

Centrální tržiště v Thébách, hlavním městě Egypta, bylo nesmírně rozlehlé, nikdy nic podobného neviděla.

Všude, kam jen oko dohlédlo, se hemžily davy brebentících a překřikujících se lidí, tu a tam dokonce zuřivě gestikulujících, když se prodávající s kupujícími nebyli schopni dohodnout na cenách.

Ani brunetka nebyla potichu, i když její tichý hlas se od ostatních už ze své podstaty odlišoval.

Broukala ukolébavku kojenci, kterého měla uvázaného rozkročmo na svém boku, ale chlapeček se ne a ne utiшит.

S povzdechem se tedy postavila kousek stranou mimo dravý lidský proud, který se valil hlavní trhovou uličkou jako řeka, přetáhla si děťátko pod nalitá prsa, jedno z nich vytáhla z šatů, trochu ho pomasírovala a pak vstrčila naběhlou bradavku do chlapečkových úst.

Okamžitě přestal plakat a začal zuřivě sát.

„Imhotepe,“ napomenula ho, „ne tak prudce, bolí to!“

Kdyby měl zuby, jistě by matce bradavku ukousl. Přestože jeho ústa byla maličká, síla skrytá v nich byla ohromující.

Nějaký slabomyslný otrapa se zastavil před nimi a zvědavě sledoval, jak dítě s chutí polyká. Dokonce se pokusil pohladit dítě po hlavičce.

Matka se usmála, ale když jí otrapa sáhl na druhý prs a pokusil se jej vytáhnout z šatů, polekaně ustoupila.

Nevšimla si ovšem ostrého kamene, který čněl ze země kousek za ní, a tak došlo k nevyhnutelnému. Sandál z rákosu se jí zachytil za špičku kamene a ozvalo se zapraskání.

Noha se jí zaklínila, kotníkem projela ostrá bolest a znovu cosi zapraskalo. Křečovitě sebou trhla, ale hned nato zavrávorala a leknutím vykřikla.

Jednou rukou se ještě pokusila udržet rovnováhu, ale snaha vyšla naprázdno. V jediném okamžiku ztratila nad svým tělem kontrolu a hrůzou se jí sevřelo hrdlo, až ztratila dech.

Jak padala, snažila se chránit dítě, ale místo toho, aby mu pomohla, přiškrtila mu krk kusem látky, která se ještě před malou chvilkou pohupovala pod jejím prsem. Navíc se při pádu stočila doleva a ve chvíli, kdy dopadla na zem, se dítě dostalo pod ni.

„Imhotepe, pozor!“

Uslyšela zvuk, který v každé matce po věky vyvolával a vyvolává tu nejhlubší hrůzu – duté řachnutí hlavičky miminka narážející do tvrdé země...

Pak se rozhostilo ticho.

Jako by jí přestal fungovat sluch – všechny zvuky, mísící se dosud uvnitř i v okolí tržnice do nepřehledné kakofonie, zmizely. Zůstalo jen bezedné, hrozivé a strašlivé ticho. Jen ona a mlčící, bezbřehé nic.

Několikrát polkla, jedním mocným trhnutím se posadila a vrhla se po svém dítěti, jako by jí ho chtěl někdo ukrást.

Vzala ho do náručí a přitiskla k hrudi. Tělíčko bylo teplé, ale bezvládné. Držela mu hlavičku a tiše chlapce ponoukala, aby se probral.

Její slova byla ovšem zbytečná, stejně jako laskání a hlazení.

Když ani po chvíli chlapeček nereagoval, a navíc mu z levého ucha začala vytékat krev, zpočátku nechtěla uvěřit tomu, co se stalo. Až po chvíli začínala chápat, že je konec. Konec dítěte, konec její rodiny, konec jejího muže, konec jejího rodokmenu, konec jí samé a konec světa.

Jediný nepatrný, titěrný okamžik času a všechno, co milovala a co jí bylo v tomto životě nejdražší, bylo pryč.

Cítila, jak ji opouští vědomí, jak se kamsi propadá, a koutkem oka zahlédla otrapu, který ještě pořád stál na stejném místě jako před chvílí. Copak vrostl do země?

Bohové, zaprosila v duchu a uvědomila si najednou nevyhnutelnou pravdu: Našli nás a přišli zabít.

„Vrahu!“ zařvala. „Vrahu!“

Otrapa ji pozoroval vyděšeně a s vykulenýma očima. Nechtěl jí ublížit, jen si sáhnout. Copak pro takovou drobnost jej ta ženská chce nazývat vrahem?

„Bohové,“ vykřikl, „bohové! Nic jsem ti neudělal, ženo!“

Matka, upadající do bezvědomí, jeho hlas ještě zaslechla, nabrala do plic tolik vzduchu jako nikdy předtím a zakřičela tak mocným a vysokým hlasem, až se celá tržnice otřásla.

Tón a výška hlasu nenechávaly nikoho na pochybách – muselo se stát něco strašlivého, tak strašlivého, že to zoufalému hlasu vtisklo pečeť těch, kteří už dříve byli nuceni zamířit na druhý břeh. Smrt je tichá, ale umí vyvolat pekelné věci.

Žena křičela, ale nevyslovila ani jediné slovo. Řvala a ječela jako nikdy.

I většinová hloupost, svárliвість a závist kupců, kupujících i zevlounů na chvilku vymizely. Nic totiž nespojí lidi tak pevně jako cizí neštěstí odehrávající se v jejich bezprostřední blízkosti.

To, co se linulo tržnicí, vlastně nebyl hlas. Byl to srdceryvný rykot, který přes uši smrtelníků nemohl nedolehnout až k uším samotných bohů.

Že bohové uši nemají?

Ale kde. Bohové mají a mohou mít všechno, na co si jen vzpomenou, to ví každý Egypťan. Proto není radno o kterémkoli bohu mluvit, aby se zbytečně nepřitahovala jejich pozornost. A to i přesto, že bohové existují výhradně pro radost.

I smrt je pro ně součástí hry, radostí i vzrušením, podobným tomu, jako když si psi očichávají zadky.

Bohové si zadky očichávat nemohou, protože žádné nemají. Nepotřebují je. Nepotřebují totiž vůbec nic, protože mohou mít cokoli, kdykoli je to napadne.

Týká se to i života a smrti.



Svět zmizel.

Bezvědomí však neznamenal, že by přišla o myšlenky. Naopak.

Kdesi uvnitř jejího nitra se provalila hráz toho nejhlubšího zoufalství. V několika málo vteřinách jí mysl prolétlo všechno to, co tak radikálně změnilo v posledních dnech celý její život.

Začalo to vlastně nevinně.

Jen před několika týdny se jí a jejímu muži narodil chlapec. Prvorozenec. Pokračovatel rodu.

Celá rodina byla šťastná, ona z ní byla ovšem nejšťastnější.

Měla miminko a krásného a chytrého muže. Byl sice trochu starší, ale i to jí vlastně imponovalo. Měl spoustu životních zkušeností, prošel egyptskou armádou a nyní pracoval jako řemeslník.

Vše se zdálo být neobyčejně příznivé, včetně budoucnosti. Ale v tom se strašlivě spletla.

Už několik dnů po porodu za ní přišel s tím, že má nabídku skvělé práce. Nabídku, která jim přinese nesmírné bohatství. Takové, jaké si nikdo neumí ani představit.

Zdalo se jí to podivné, ale když ucítila v hlase manžela neobvykle silnou naléhavost, přikývla.

„A co je to za práci?“ zeptala se.

Pokrčil rameny a usmál se trochu provinile. Takový výraz u něj ještě nikdy nezaznamenala, a to ji znejistělo.

„Co je to za práci?“ opakovala otázku.

„Nesmím o ní mluvit.“

„Cože?“ podivila se.

„Vím, zní to divně, ale nesmím o ní před nikým utrousit ani slovo. Jinak, jinak...“

„Jinak co?“

„Jinak bych všechno ohrozil.“

„Nerozumím ti,“ zakroutila hlavou, „nikdy jsi přede mnou nic netajil. Copak ti nestojím za...?“

„Naopak,“ chlácholil ji. „Protože tě nechci ohrozit, nemůžu...“

Byla zvědavá a potřebovala svoji zvědavost ukojit. Naštěstí věděla, jak na něj, a byla si jista, že se dozví, co potřebuje. Trocha ženské lstivosti bude stačit.

Už dlouho jej nepustila do svého lůna, a přestože neměla na milování sebemenší chuť, začala se chovat trochu koketněji než dosud.

Hned zaznamenala jeho zájem.

Ach ti muži. Jak jen jsou naivní a manipulovatelní! Přes jejich směšné mužství a neodbytný chtíč je chytrá žena může dostat rychle tam, kam potřebuje...

Ještě se ani nesetmělo, a už se s ním milovala. Věděla, že poté, co byl jeho chtíč uspokojen, buď usne, nebo se potřebuje vypovídat. Dnes ho rozhodně usnout nenechá.

Jak chtěla, tak se i stalo, i když tentokrát jej musela mimorádně přemlouvat, než se jí otevřel a začal hovořit.

Už při jeho prvních slovech a větách jí ovšem vyschlo v krku. To, co jí líčil, bylo tak děsivé, že se otrásla.

„To nikdy neuděláš,“ ohradila se rezolutně. „Rozumíš? Nikdy. Při životě našeho syna ti zakazují...“

Zakryl jí ústa slovy a potichu pronesl: „Není cesty zpátky, v tom je mé neštěstí.“

Padala z něj jména, plány i okolnosti toho, co musí učinit a splnit.

„To prostě neuděláš!“ rozplakala se.

„Vím příliš hodně, než abych mohl couvnout. Když s nimi nepůjdu, zabijí mne.“

„A co když tě pak stejně zabijí, abys je neprozradil? A co náš syn, co ten by...“

„Kdybych couvnul, zabili by nejenom mne, ale i tebe, syna, naše nejbližší příbuzné, všechny, o kterých by se mohli domnívat, že něco vědí. Jsou v tom namočení i vysocí úředníci, dokonce i ostraha a vojáci, všichni, vždyť ti to povídám...“

„Utečeme. Musíme utéct, hned, hned teď, bohové, co jenom jsme...“

Znovu jí zakryl ústa rukou a zaprosil: „Strach ti velí utéct, ale poslouchej rozum. Prosím. Není kam utéct. Utect má smysl jen v jediném případě, a to pokud nás chytanou. Pak na nic nečekej, seber malého a uteč.“

„Kam bych proboha utíkala?“ rozplakala se.

„Tam, kde tě nenajdou, kde žije spousta lidí a ty se mezi nimi ztratíš. Do Théb. Musela bys do Théb a nějak se tam protlouct. Nechám ti pro všechny případy všechno, co máme...“

Vytrhla se z jeho náruče, slezla z postele a opřela se o stěnu. Byla nejkrásnější ženou široko daleko, ale teď její rysy ztvrdly a tvář se jí zkroutila do příšerného šklebu. Krása zmizela a změnila se v dračí pohled.

„Cos to udělal?“ záúpěla zoufale. „Všechno, co jsme spolu prožili a dokázali, jsi zničil! Proč? Bohové, proč?“

„Netušil jsem, do čeho mě zatáhnou! Ale když už jsem se uvolil je vyslechnout... Opakuji! Nemám cestu zpátky! Vím hodně a to je...“

Svezla se na zem, schoulila se do klubíčka a do rána už nezamhouřila oka. Spřádala nejrůznější nápady a plány, zlobila se i plakala, a když na ni chtěl sáhnout, odstrčila ho.

Odstrkovala ho, ale co to? Co se to děje?

Náhle ztratila orientaci, nebyla schopna rozlišit, co je sen a co skutečnost.

Čísí ruce ji nekompromisně zvedaly, plácaly po lících a...

Otevřela oči.

Vzpomínky rázem kamsi zmizely, jako když se kámen ponoří pod hladinu vody, a do očí jí pronikly sluneční paprsky a na chvíli ji oslepily.

Pak se jí začal zrak pomalu vracet.

Uviděla nad sebou vysokého muže s bílým šátkem na hlavě a s jakousi zlatou čelenkou, prohlížel si ji zvědavě a s jakýmsi smutkem, snad s účastí, dotýkal se jí, zabíjel ji...

„Dej sem dítě. No tak, dej mi ho,“ zaslechla.

Svitlo jí, vzpomněla si, co se stalo, kojení, otrapa, útok vzad, pád a potom, potom... náhle jí doslova vybuchlo zoufalství v hlavě. Zasípala: „Imhotepe. Imhotepe! Chlapečku můj malý. Imhotepe!“

To nové jméno dala chlapci teprve včera a hodiny si ho opakovala, aby se nespletla. Staré jméno muselo zmizet. Navždy. Jen tak mohla své dítě ochránit. A i teď, v tak těžké chvíli, si na nové jméno vzpomněla. Nebo to bylo naopak? Nebyla si jistá.

Ale nač chlapečka ještě ochraňovat, vždyť byl mrtvý. Její chlapeček byl mrtvý, tekla mu krev z uší i z nosu, měl rozbitou hlavu a nedýchal, zbytečně s ním utíkala před vrahy... „Imhotepe!“

Možná bylo lepší, že zemřel, stejně by ho teď zbavili života společně s ní, a bolestivějším způsobem...



Nebamon, hlavní lékař Egypta a osobní lékař faraona Amenhotepa III., se procházel tržištěm a pátral po léčivých bylinách, amuletech, kořenech, drcené kůře stromů, cizokrajných léčivech a vůbec po všem, čím by mohl obohatit svoji lékařskou praxi.

Pátral také po podvodnících, kteří lidem nabízeli falešná léčiva nebo bezcenné napodobeniny skutečně silných a hojivých amuletů.

Dva kroky za ním kráčela čtveřice ještě vyšších mužů, než byl on sám, zodpovídajících za jeho bezpečnost.

Mohl si vzít nosítka a nechat se nosit jako jiní vysocí úředníci Egypta, ale jednak by to bylo uprostřed davů nepraktické, jednak nechtěl tloustnout. Pohybu přikládal velký význam a věděl, že jeho dostatek je nejlepším prevencí nejen proti obezitě, ale i proti celé řadě dalších chorob.

Když uslyšel ten zoufalý hlas, nejdříve se lekl. Pak se vzpamatoval a rychle zamířil k místu, odkud se křik spojený s nářkem nesl.

Nějaké ženě ublížili. A ublížili jí hodně, v jejím hlase rezonovalo tolik zoufalství a bolesti, že... přemýšlel jen chvíli a přešel z chůze do běhu.

Rozrážel lokty dav lidí, kteří před ním bázlivě ustupovali, a ti, kteří ho poznali, se pokorně a hluboce ukláněli.

Vedle své výšky a síly disponoval Nebamon ještě čímsi dalším – sebejistotou a charismatem, jakému nebylo rovno.

Aby také ne. Vždyť často býval poslední instancí, kterou lidé žádali o pomoc. Svými lékařskými závěry nejednou rozhodoval o jejich životě či smrti.

Konečně se probojoval až k místu, odkud se nárek linul.

Když rozrazil poslední houf i poslední řadu zvědavců, uviděl ženu, napůl sedící a napůl ležící. Svírala na své hrudi malého kojence, vytrěštěným zrakem zírala do prázdna a byla očividně dezorientovaná.

Dosud nikdy ve svém životě tak krásnou ženu nespátřil, její krása mu brala dech a nic na tom neměnilo, že zrovna teď se válela na zemi a její nepřítčný výraz připomínal šílenství.

Netušil, co se jí stalo, ale dobře viděl, jak její ruce mačkají tělíčko dítěte, tisknou ho k její hrudi a znemožňují mu dýchat.

Umačká dítě k smrti, uvědomil si.

Autoritativně odstrčil jednoho z lidí, kteří se odvážili ženě pomáhat i přes to, že šílenství bylo čímsi, čeho se Egypťané báli a od čeho si vždy udržovali uctivý odstup.

Nebamon se sklonil a pokusil se ji slovně zklidnit: „Klid, paní. Spadla jste? Zatočila se vám hlava? Pomůžu vám, jsem lékař. Jen se uklidněte, prosím.“

Nereagovala. Nevnímala nic než sebe a svého kojence. Celý svět se smršknul do ní a chlapce...

Všiml si, že kojenci vytéká malý pramének krve z nosu a dokonce i z ucha.

Co se tady, bohové, mohlo stát?

Upadla? Shodil ji někdo na zem? Omdlela z vedra? Nebo z vyčerpání?

„Víš někdo, co se tu přihodilo?“ zvolal a rozhlédl se kolem.

Všichni kroutili hlavami a gestikulovali, ale nikdo mu nedal kloudnou odpověď.

Děcko je zraněné, přemýšlel. Ona vypadá nejenom otřesená, ale i dezorientovaná a vystrašená. Mimo sebe...

Matky bojící se o své dítě jsou nevyzpytatelné, někdy se ze strachu o svého potomka i pomátnou, některé dokonce i pár dnů po porodu propadají stavům čirého bláznovství a chovají se nepřítčně, dokonce znal dva případy, kdy matky nedlouho po porodu své děti zabily, aniž věděly proč.

Ale to byl extrém, nicméně za svoji dosavadní lékařskou praxi vysledoval, že řada rodiček už den dva po porodu dožívá sklony k plačtivosti a přecitlivělosti. Jsou vyčerpané,

úzkostné, plné pesimismu včetně narůstajícího pocitu, že se nedokáží postarat o své dítě. Následují pocity osamělosti, někdy tu a tam propadají i vyloženě zlostným stavům a jsou schopny ublížit sobě, dítěti, komukoli, kdo se jim dostane do cesty. To vše se dalo více méně považovat za normální stav a vždy po několika dnech podivné chování samo vymizelo.

„Jak se jmenujete?“ pokoušel se znovu navázat komunikaci. „Jak se jmenujete, paní?“

Neodpovídala. Nevnímala ho. Byla jako v transu.

Sáhl do kapsy a vytáhl amulet. Několikrát jím zakroužil kolem její hlavy a zašeptal pár kouzelných formulí.

Nic.

Nebyl čas na další bezkontaktní procedury. Musel jí vzít dítě z náručí, jinak ho zadusí, pokud už není mrtvé.

Nekompromisně ji několikrát plácl přes ruce i přes tvář a autoritativně pronesl: „Dej sem dítě. No tak, dej mi ho!“

Nepustila.

Naopak sevřela novorozence, který mohl být starý maximálně pár týdnů, ještě větší silou a procedila mezi zuby: „Imhotepe. Imhotepe! Chlapečku můj malý. Imhotepe!“

Takže Imhotep, pomyslel si Nebamon.

„Tvůj chlapec má staré a vznešené jméno!“

Znovu se pokusil uvolnit její ruce a dítě vzít.

„Imhotepe,“ zašeptala a konečně povolila.

Vytáhl dítě z jejího sevření a zvedl ho. Přiložil si tělíčko ke tváři. Několikrát mu čelem přejel přes hrudník a pak k němu přiložil ucho. Snažil se zachytit jakýkoli zvuk, ale nic neslyšel. Srdce nepracovalo. A když v těle vyhasne síla srdce, zmizí z člověka myšlenky i schopnost žít.

„Je mrtvý,“ zašeptal potichu. „Tvůj chlapec zemřel, paní, není mu pomoci.“

Položil chlapce opatrně na zem a sklonil se nad mladou ženu.

„Jsem lékař, dovolíš mi, abych ti pomohl?“

Při těch slovech konečně zareagovala.